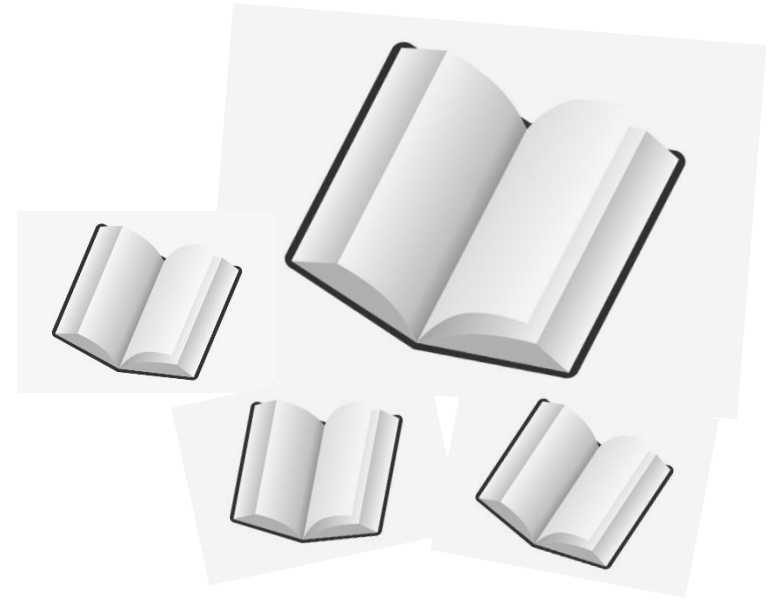

Ποιήματα

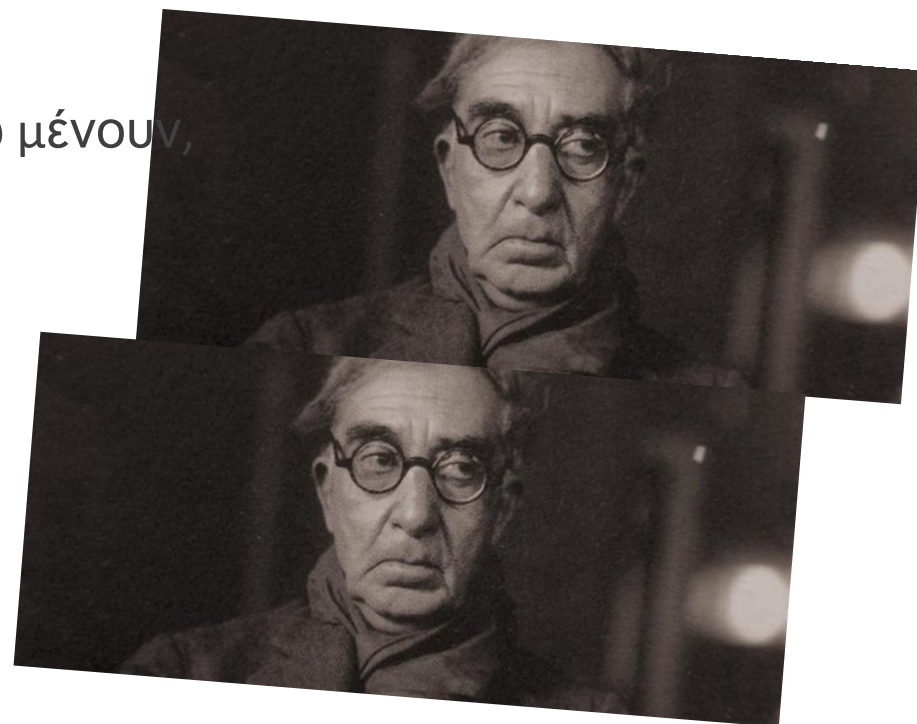

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΟΙΗΣΗΣ 2023
ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΧΑΡΙΟΥΔΑΚΗΣ
ΠΓΗ_Γ2

Τα κεριά (Κ. Καβάφης)

Του μέλλοντος η μέρες στέκοντ' εμπροστά μας
σα μια σειρά κεράκια αναμένα —
χρυσά, ζεστά, και ζωηρά κεράκια. Η περασμένες μέρες πίσω μένουν,
μια θλιβερή γραμμή κεριών σβυσμένων·
τα πιο κοντά βγάζουν καπνόν ακόμη,
κρύα κεριά, λυωμένα, και κυρτά.
Δεν θέλω να τα βλέπω· με λυπεί η μορφή των,
και με λυπεί το πρώτο φως των να θυμούμαι.
Εμπρός κυττάζω τ' αναμένα μου κεριά.

Δεν θέλω να γυρίσω να μη δω και φρίξω
τι γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει,
τι γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν.

Σονέτο 97 (Ουίλλιαμ Σαίξπηρ)

Μοιάζει χειμώνας ο καιρός μακριά από σένα,
Του χρόνου που γοργά περνά, χαρά μου μόνη!
Τι σκοτεινιά έχω νιώσει! όλα παγωμένα.
Τι γύμνια του Δεκέμβρη! καθετί ερημώνει.
Μα ήταν θέρος σα χωρίσαμε οι δύο,
Και γόνιμο φθινόπωρο, καρπούς που κάνει,
Εντός του είχε της άνοιξης λάγνο φορτίο,
Σα μήτρα χήρα που έχει ο κύρης της πεθάνει.
Για μένα όλη αυτή η σοδειά κι η ευεργεσία,
Ελπίδα ορφανού, καρπός χωρίς πατέρα·
Το θέρος είναι στη δική σου υπηρεσία,
Κι αν λείπεις, τα πουλιά σωπαίνουν στον αέρα·
Κι αν κελαηδήσουνε, η αρμονία θλιμμένη,
Η φυλλωσιά χλωμή, χειμώνα λες προσμένει

Σε Περιμένω Παντού (Τάσος Λειβαδίτης)

Την αγάπη μας αύριο θα τη διαβάζουν
τα παιδιά στα σχολικά βιβλία,
πλάι στα ονόματα των άστρων
και τα καθήκοντα των συντρόφων.

Αν μου χάριζαν όλη την αιωνιότητα χωρίς εσένα
θα προτιμούσα μια μικρή στιγμή πλάι σου.

Θα θυμάμαι πάντα τα μάτια σου, φλογερά και μεγάλα
σα δυο νύχτες έρωτα μες στον εμφύλιο πόλεμο.

Α! ναι, ξέχασα να σου πω,
πως τα στάχια είναι χρυσά κι απέραντα
Γιατί σ' αγαπώ.

The End